

Warszawa, 21 kwietnia 1934 r.

F426 39/10

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 19702.

Kl. 72 d, 10/03.

Zakłady Przemysłowo-Handlowe Wład. Paschalski
(Warszawa, Polska).

Taśmownik do samoczynnej broni palnej.

Zgłoszono 24 września 1931 r.

Udzielono 15 lutego 1934 r.

Niniejszy wynalazek dotyczy urządzenia do rozwierania kieszonek w taśmach amunicyjnych.

Znane tego rodzaju urządzenia niezupełnie odpowiadają swojemu przeznaczeniu, a to ze względu na niepewne działanie i niszczenie taśm.

W taśmownikach niemieckich do taśm k. m. Maxima wz. 08 i 08/15 rozwieracz taśmowy ma kształt nożyka, który napłask wchodzi do kieszonki taśmy od strony przeciwnej do strony, z której ma być wepchnięty nabój, poczem obraca się brzegami prostopadle do płaszczyzny taśmy.

Wskutek tego następuje rozchylenie kieszonki taśmy. Do tak rozwartej kieszonki zostaje następnie wepchnięty nabój, który przesuwa się w bardzo bliskiej odległości

tuż za końcem wycofującego się rozwieracza. Dla łatwiejszego trafienia rozwieracza do kieszonki, taśma do k. m. wz. 08 i 08/15 posiada od strony, z której wchodzi rozwieracz, sznurek dość znacznej grubości do usztywnienia brzegu taśmy, lecz budowa tego taśmownika jest zupełnie nieodpowiednia, a taśma z okuciami tak zbudowana jest bardzo droga; mimo tego udogodnienia, rozwieracz nie zawsze trafia do kieszonki taśmy, dając 3 — 10 zacięć na każdą taśmę.

Podobny sposób rozwierania kieszonki jest stosowany w taśmownikach systemu Vickersa i systemu rosyjskiego do taśm k. m. Maxima wz. 05 i wz. 10.

Do taśm bezspoidłowych istnieje tylko jeden taśmownik systemu i wyrobu Colta, w którym rozwieranie kieszonki uskutecznia

się zapomocą rozwieracza szczękowego z igiełkami. Sposób ten jest stosunkowo skomplikowany i prędko niszczy tkaninę, lecz ładowanie taśm jest pewniejsze.

Rozwieracz według niniejszego wynalazku wad tych nie posiada; jest bardzo prosty w budowie, pewny w działaniu i zabezpiecza tkaninę przed uszkodzeniem, ponieważ nabój jest prowadzony po metalowej powierzchni lejkowatego włazu naboju rozwieracza, a następnie po powierzchni pazurów rozchylających taśmę. Przykład ujęcia konstrukcyjnego wynalazku przedstawiony jest na załączonym rysunku. Fig. 1 przedstawia widok z boku, a fig. 2 — widok od strony włazu naboju rozwieracza szczękowego z pazurami do rozwierania kieszonek taśmy; fig. 3 i 4 przedstawiają ten sam rozwieracz szczękowy z zastosowaniem igiełek 1 lub kolców, które zastępują pazury; fig. 5 przedstawia widok z boku rozwieracza dźwigniowego z elastycznym przytrzymywaczem kieszonek taśmy; fig. 6 — widok od strony taśmy, fig. 7 — widok z boku, a fig. 8 — widok z góry odmiennej formy wykonania rozwieracza szczękowego z pazurami, opartego na tej samej zasadzie co i rozwieracz przedstawiony na fig. 1 i 2. Różnica polega jedynie na odmiennym osadzeniu i umocowaniu go w kadłubie.

Szczękowy rozwieracz kieszonek taśmy amunicyjnej samoczynnej broni palnej składa się z 2-ch szczęk 2 i 9 elastycznie umocowanych w kadłubie taśmownika tak, że oprócz możliwości rozwierania się dają się one przesuwąć w poprzek taśmy pod działaniem wpychanego naboju i zgodnie z kierunkiem jego ruchu. Wskutek tego dwudzielny pazur 12, należący częściowo do górnej a częściowo do dolnej szczęki, wchodzi do taśmy 3, poczem pod dalszym naciskiem wpychanego naboju obie lub jedna szczeka rozchylają się w odwrotne strony i w kierunku prostopadłym do ruchu naboju 1 tak, że nabój, ślizgając się pociskiem początkowo po powierzchni lejkowatego naboju włazu

13, następnie zaś po powierzchni pazura 12, wchodzi do kieszonki taśmy nie niszcząc jej, ponieważ brzeg taśmy jest osłonięty pazurem 12. Do trzymania i prowadzenia taśmy przed, w czasie i po wepchnięciu naboju, obie szczęki lub jedna z nich posiadają wykrój 14 odpowiadający grubości taśmy. Zapewnia to odpowiednie ułożenie taśmy i trzymanie przed każdym następnym działaniem rozwieracza i wepchnięciem naboju. Umożliwia to również rozchylanie kieszonki taśmy przez dwudzielny pazur 12, igły 16 albo kolce 29. Jeśli miejsce w kadłubie taśmownika nie pozwala na umocowanie rozwieracza powyżej opisanego kształtu, to lepiej jest go wykonać tak, jak to pokazano na fig. 6 i 7. Rozwieracz w tem wykonaniu jest osadzony w kadłubie z boku wzdłuż przechodzącej taśmy, która jest przytrzymywana zapomocą palców 23, stanowiących całość ze szczękami 21 i 22. Obie te szczęki są ze sobą i z uchem 28 oprawki 25 połączone przegubowo na osi 26, przyczem oprawka daje się obracać na osi 30 w kadłubie taśmownika. Cały ten układ znajduje się pod działaniem jednej (lub więcej) sprężyny 24, która, naciskając na krótsze ramiona szczęk, powoduje zwieranie się ich i odsuwanie nieco od taśmy tak, aby pazury 12 mogły wyjść z kieszonki taśmy. Inną odmianę rozwieracza przedstawiono na fig. 5. Polega ona na tem, że dwie jednoramienne dźwignie 17, osadzone przegubowo na osiach 18, posiadające ramiona zakrzywione i zastrzone, stykają się przed kieszonką pośrodku grubości trzymanej elastycznie przez trzymaki 19 taśmy. Nabój wpychany do taśmy powoduje obrót tych dźwigni, które zakrzywionymi i zastrzonymi końcami wchodzi do kieszonki, rozchylając ją, co umożliwia wejście do taśmy naboju.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Taśmownik do samoczynnej broni palnej, znamienny tem, że rozwieracz kie-

szonek taśmy jest osadzony elastycznie w jej kadłubie i daje się podłużnie przesuwąć przy wpychaniu naboju oraz że posiada narządy służące do trzymania, kierowania i prowadzenia taśmy tak, iż nie może ona być ani przesunięta w kierunku ruchu naboju, ani też zmarszczona w stopniu uniemożliwiającym prawidłowe wepchnięcie w nią naboju, przyczem brzegi taśmy są osłonięte zawiniętą ścianką szczęk rozwieracza i zabezpieczone w ten sposób przeciw uszkodzeniu ostrzem naboju.

2. Taśmownik według zastrz. 1, znamienny tem, że szczęki rozwieracza kieszonek taśmy tworzą dwudzielny pazur, zwrócony ostrzem ku taśmie, przyczem ostrze tego pazura jest lekko zaokrąglone, aby nie niszczyć taśmy.

3. Taśmownik według zastrz. 1 i 2, znamienny tem, że dwudzielny pazur szczęk tworzą igły, kolce i tym podobne narządy, dające się wymieniać lub osadzone na stałe, które rozchylają kieszonki taśmy w zwykły sposób lub przez nakłówanie brzegów obu tkanin.

4. Taśmownik według zastrz. 1 — 3, znamienny tem, że szczęki rozwieracza kieszonek od strony czołowej posiadają lejko-

waty włącz naboju, przez który nabój nawet niewłaściwie kierowany i wpychany trafia do rozwartej kieszonki.

5. Taśmownik według zastrz. 1 — 4, znamienny tem, że każda szczeka posiada wykrój odpowiadający połowie grubości taśmy, wobec czego przy zwarcu się szczęk tworzą one wykrój odpowiadający pełnej grubości taśmy, który to wykrój służy do trzymania, kierowania i prowadzenia taśmy przed, w czasie i po wepchnięciu w nią naboju.

6. Taśmownik według zastrz. 1 — 5, znamienny tem, że rozwieracz kieszonek taśmy składa się z dwóch jednoramiennych, dających się obracać dźwigni, których ramiona, zaostrome i zagięte w kształcie pazurów, stykają się naprzeciwko środka kieszonki tak, iż przy wpychaniu naboju dźwignie te obracają się dokoła swych osi, ostrzami wchodzą w kieszonkę taśmy, rozchylają ją i jednocześnie rozchylają elastyczny trzymak taśmy, przez co zostaje umożliwiające wejście naboju do taśmy.

Zakłady
Przemysłowo-Handlowe
Wład. Paschalski.

